

ENTRA= LISTA

CENTRALISTA

Felelős szerkesztő és kiadó: Papp György.

SZERKESZTI ÉS KIADJA:

A Budapesti Növendékpapság Magyar Egyházirodalmi Iskolája.

Kézirat gyanánt.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

Budapest, IV., Prohászka Ottokár-utca 7.

Telefon: 383—141.

Megjelenik minden tanévben kétszer: decemberben és júniusban.

Évi előfizetési díj: 2 pengő.

A m. kir. póstatakarékpénztári csekkszámra száma: 25,219.

*

Tisztelettel kérjük az elmaradt előfizetések mielőbbi megküldését.

A címváltozást tisztelettel kérjük bejelenteni.

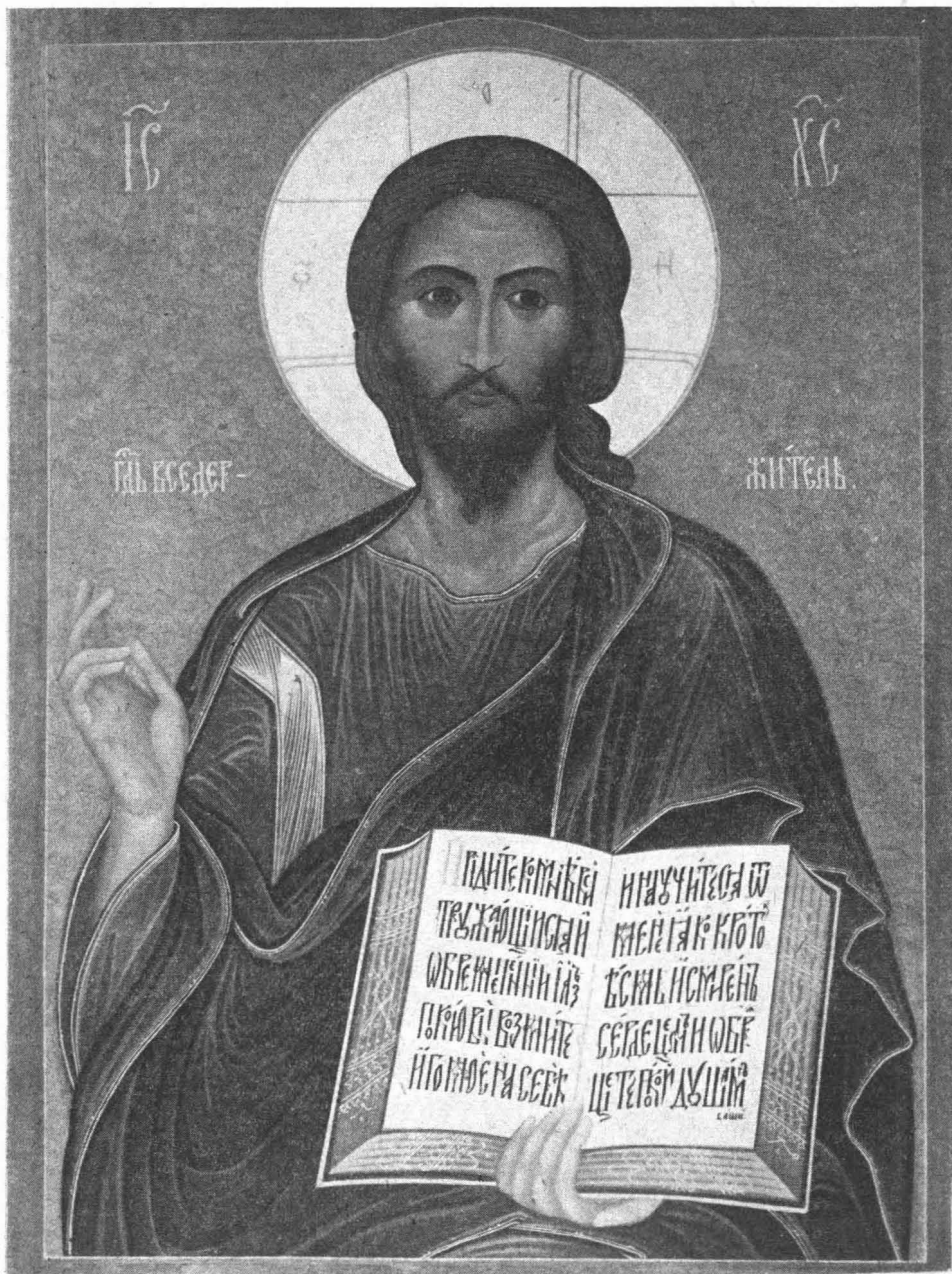
TARTALOM

Üzenet Erdélyből. Irta: <i>Sándor Imre</i>	3
Vers a Házról. Irta: <i>Urbán László</i>	5
Levél. Irta: <i>Dr. Könözszy Lajos</i>	6
Diakonátus	8
Emlékezés Tihamér püspökre. Irta: <i>Koncz Lajos</i>	9
Ignis nunquam dicit: sufficit	10
Az első magyar Keleti Hét	11
Örökmécs. Irja: <i>Marczell Atya</i>	13
Negyven év után	14
Itthonról	15
Zenei életünk	18
Jó munkát!	19
Centralisták új könyvei	20
Hü fiúk örökre. Irta: <i>Magyar Bálint</i>	21
Halottaink	22
A Magyar Iskola Élete	23
Hírek a Szemináriumból	25
Visegrádi emlék	26
Könyvek között	27
Változások címben és munkakörben	28

Az esztergomi főegyházmegyei hatóság 3268—1937. sz. engedélyével.

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Budapest.

CENTRALISTA 1943 JÚNIUS HÓ.

Üzenet

Erdélyből

Csak két évig voltam a Központi Szeminárium növendéke és így csak fél-centralista vagyok. Mégis egész szívvel örültem, mikor a CENTRALISTA első száma — akkor még határon át — rám talált. Akkor is örültem volna, ha egyáltalán nem lettem volna centralista, mert amit eszményként írt eléje az alapító Tóth Tihamér: a szent tudományokban és a lekipásztorkodásban kiváló papság, ez az egész magyar katolikusság ügye, sőt magyar nemzeti ügy.

Az első világháború kezdetén alig volt, nem is volt fiatal magyar pap, kispap, aki legalább önmaga előtt ne igyekezett volna mentegetni magát, hogy katonamundért nem viselt. Erősen kellett mondani magunkban, hogy mi is rátettük az életünket a haza védelmére, csak ez az áldozat nem egyetlen hősi aktus, hanem egy életen át tartó lángolás a legszentebb eszményekért. Ezt a tételt a háborús összeomlás élénken megvilágította. Megmutatta, mekkora és milyen fontos terheket hordoz a krisztusi papság válla és milyen erőssége az igazságos és békés társadalmi életnek a papi rend. Az idegen uralom alatt pedig, amikor érdekeinket nem védte a brachium, ösztönszerűen húzódott a népünk papjai mellé, sőt a felforgató eszmék ijesztő terjedése idején a velünk szemben ellenséges államhatalom képviselőinek is nyugodt önérzéssel mondhattuk: konstruktív, építő eleme vagyunk az emberhez méltó társadalmi rendnek. Az evangéliumból élünk, a lelkekért üldözést, börtönt, vagy ha kell, halált is szenvedünk, de a forradalom nincs a papság fegyverei között.

Ebből ítélje meg bárki, hogy mit jelent a tiszta szellemű magyar katolikus papság a magyar életben! És mit kell jelentenié a magyar Központi Papnövelde nek a magyar katolikus papi nemzedék nevelésében, a magyar katolikus papi szellem fenntartásában! A centralista nem lehet „hochwürdiger Herr“, nem „l'abbé, nem „padre“, vagy „father“, hanem magyar pap valahol a magyar szent korona területén! „Tisztelendő úr“, aki műveltségénél és magatartásánál fogva „egy fejjel nagyobb“ a művelődés iránt igen fogékony, reá bízott népnél: és ezt a népünk így szereti, hogy feltekintszen az ő papjára! „Tiszte-

lendő *lelkiatya*”, akit papi erényeinek tündökléseért nagyrabecsül, életosztó áldozataiért szeretettel övez népe! Hadd dicsekedjenek mai jelszavaktól megkergült némelyek a *tiszta magyarság* jelszavával, mi a Krisztus édes igájába hajolt, kereszthordozásával, vére hullásával imponáló, nemes tulajdonságaival hódító, *megtisztult magyarság* tetteivel akarunk dicsekedni! És ezért a mi Alma Materünk sem lehet nemzetközi kollégium, nem is missziós szeminárium, — ó, ezek jelentőségét elismerjük — hanem a magyar katolikus élet delejes áramának indítója és forrása. Ha ezt a speciális hivatást nem vallaná és nem vállalná, miért volna helye az ország szívében és hogy lenne a szemünk fénye?!

A tenger feladat közül, ami a magyar katolikus papra vár, hadd mutassak rá csak egyre, amire a C. I. C. 1350. kánonja így utal: „*Ordinarii locorum et parochi acatholicos, in suis dioecesibus et paroeciis degentes, commendatos sibi in Domino habeant.*” A mater Ecclesia gondja ez eltévelyedett gyermekeiért rideg paragrafusba foglalva, de a betű mögül sugárzik a gondoskodó szeretet. Ma divat ugyan magyar egységről szónokolni, de mintha kevesen látnák, hogy ennek az eszménynek Scilla-ja és Charibdis-e, a nagy célhoz mindenképpen méltatlan civódás és az eszményeket megölő közömbösség között az egyetlen járható és célbafutó út a „*gemina dilectio*”, az Isten és a halhatatlan lelkek iránti szeretet útja. Bizony, azok az ingerlékeny csipkelődések és sokszor nagyon is indokolt felszisszenések, melyek időről-időre a mi részünkről is jelentkeznek, nem pótolhatják ennek a kérdésnek minden vonatkozásban időszerűen és tudományos alaposággal feldolgozó megvilágítását, az új Hodoegus-t. És ennek a kötetnek vagy köteteknek nem a Bibliotheca Lessiana-ban kellene megjelenni, nem Herdernél, vagy a Piazza della Pilotta-n Rómában, hanem Budapesten és — írják a Pázmány-egyetemen kiművelt, új vagy régi rendszer szerint szigorlatozott és doktorált tudós centralisták az Úr szállójében verítékező testvéreik segítségére s minden mások okulására, a magyar teológiai tudományosság dicséretére, hogy mindenkiben dicsóíttessék Isten!

Állom? Miért volna? Ábránd? Lehet, de akkor is tanúja annak, hogy legalább nálunk, a keleti magyar végeken ilyen problémák is égetnek!

Ha valakinek úgy látszik, hogy az eddigiekben divatból húztam alá a magyar jelzöt, megnyugtathatom, hogy a türelmetlen nacionalizmussal elég küzdelmem volt extra et intra muros ahhoz, hogy annak veszélyeit lássam. De emlékeimből is úgy ítélem, ennyit mondani nem volt fölösleges. És amit mondtam, nem mondtam a katolikum rovására. Kőbevésetten áll nálunk és igyekszünk rá, hogy a szívekben is élenken éljen a Rómával való termékeny kapcsolat. A keleti Kárpátok vonulatán, a keleti műveltség határán a XI. század óta szabályos távközökben húzódó templomaink a tanúi, hogy hozzánk a katolikus hittel az a műveltség jött el, mely Rómából ragyogta be a Nyugatot. Viszont az új pogánykodás jelszavaival, és az inkább ambicionált, mint bebizonyított történelmi elméletekkel szemben egyaránt valljuk, amit Lászlai János erdélyi kanonok sírfelirata a San Stefano Rotondo-ban mond: „*Quod Roma est patria omnium fuitque.*”

Kolozsvár, 1943 május.

Sándor Imre püspöki helytartó

Vers a Háziról

(Az első hónapok verse.)

*Hogy féljöttem e kormos, füstös Pestre,
— már vonaton ültem csütörtökön este
s utaztam éjjel, fázva, bólogatva —
a papnevelde fiát úgy fogadta,
mint édesapa, szépen, de keményen.*

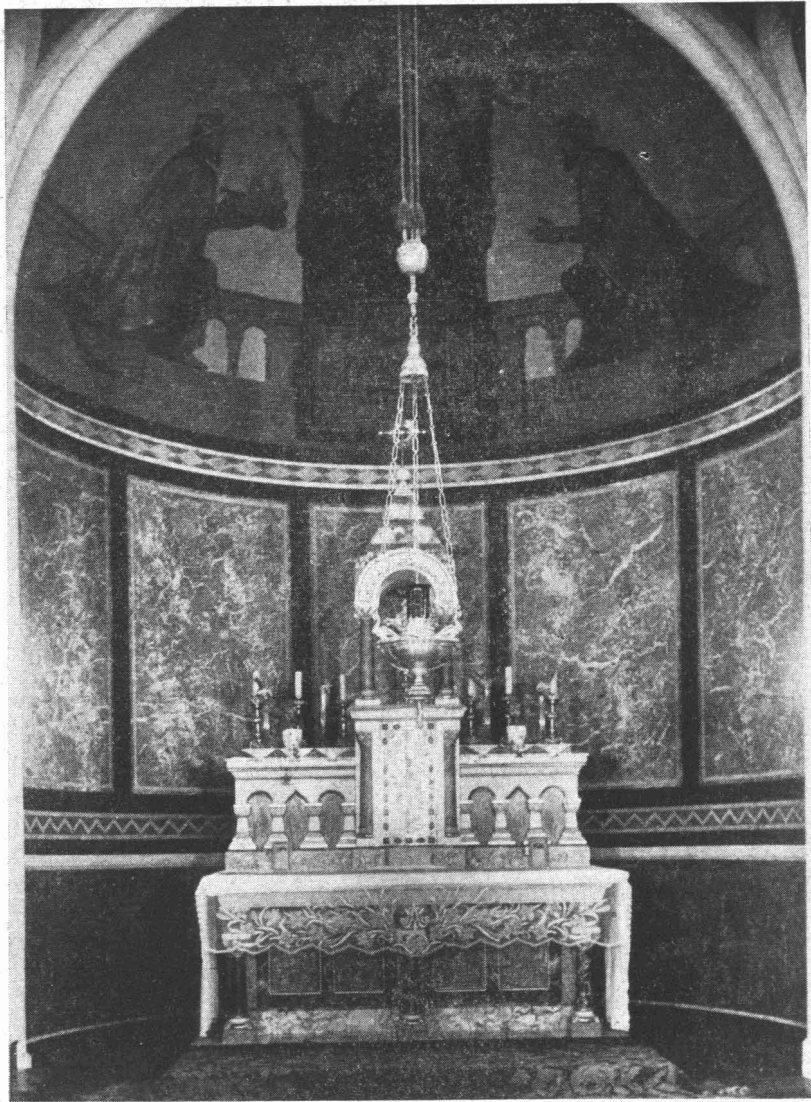
*A házban éppúgy néztem szerzte-széjjel,
mint kis fióka, mely kipottyant egy éjjel
puha fészkéből, s most pihegve ámul,
s minden csodás-új, mi eléje tárul,
csak az úszó felhők régik fenn az égen.*

*Kissé megborzongtam számok, szobák láttán.
A folyosó úgy fénylett, mint a márvány.
Elágazások jobbra-balra nyíltak,
alig találtuk bennük társainkat . . .
— s tán féltem is, mint gyermekkoromban régen.*

*És megszólalt a villanycsengő csengve,
és eljött a mélyreszállás hosszú, néma csendje.
Majd tömjéniüst szállt felfelé az égnek,
a gyertyalángok imbolyogva égtek,
s a szentségházra hódolattal néztem.*

*S amíg a lelkelem legmélyére szálltam,
érzem, magam a csendben megtaláltam.
És most a háznak minden titka, zuga
a Végtelennek üzenetét súgja.
S tudom, hogy itt az Úr vigyázza
mindenegyedre léptem.*

URBÁN LÁSZLÓ

LEVÉL

Tisztelendő Szerkesztő Úr!

Vagy talán így címezzem:

Szeretett Elöljáró Urak a Centráléban!

Közös vagy egyéni kívánság, mindegy, most úgy érzem, ide kívánkozik a papírra, a centralista testvérek asztalára, mindenesetre az Alma Mater szíves figyelmébe. Egy kérés csupán. Elvi is, gya-

korlati is. Egyre megy. Fogadjon el régi közös Anyánk, a Szeminárium lelki találkozóira, legalább három vagy évenként egyszer bennünket is, régieket... otthonába. Mert higgyék el, Főtisztelendő Elöljáró Urak, mi is hazakíváncozunk, legalábbis néha. De nem egy-két percre csak... Jólesik ez is. Hallani, olvasni a Centráléről. Látni még jobb. De a viszontlátás emlékei közt válogatva, álmodozva, mégiscsak a legjobb volna megtelepedni ősi otthonunk géniuszának lábainál, megpihenni ott az ismerős falak közt pár napot, egy hetet! Ne értsenek félre. Nem akarjuk zavarni az új fiatalok nyugalmát vagy szárnypróbálgatásait. Nem vagyunk mi „elfáradt” emberek sem! De igenis apostolok és emberek, kik „fáradunk”, porosodunk, harcolunk. Tudunk mi kemények lenni, lángolni is. Kardunk pengéjét mégis újra kell edzeni, lángjainkat újra gyújtani. Az otthon tűzénél, ismerős milieu-ben ezt biztosabban lehet tenni. Tudom a CJC 126. kánonját. Ez nem köt helyhez. Ismerem a Manréza áldásait vagy más szerzetesházak, egyházmegyei és privát remetemagányok exerciciumos lehetőségeit. Mindez az enyém is, mert megpihenhetek körükben, lelkileg erősítenek. Mégis, kérdem, miért járunk mi folyton idegenbe? No, nem idegenbe, de miért nem közvetlenül — haza? Talán mehetnénk haza is? A Centrálé miért ne lehetne a centralista pap Manrézája, éppúgy, mint valamikor régen vagy nem is olyan régen, kispap korában?! E kérdésre még csak felelni sem lehet teljesen! Még kevésbé lehetetlen a megoldása. Az anyagiak? Megfizetjük másutt is. Szellemiek? Hívhatunk pátert, vannak testvéreink, voltak, vannak elöljáróink, akik vállalnának pontokat és szívesen irányítanák lelki munkánkat. Ott vannak céljak, s főleg vannak, mert még nem haltak ki, sőt egyre erősödnek otthon is motívumaink. A Manréza és quasi-manrézák kápolnái szépek, van ott kényelem is, de nekünk valahogy csak szállásnak tűnnek, röpke átmeneteknek. A hosszú kispap-évek kápolnája, az a pad, hol meditálni szoktam és tanultam, s néha bizony majdnem elbóbiskoltam, ahol legszentebb eszméimet gyűjtöttem és a kontempláció csendes perceiben esküdtem rájuk, életet és vért fogadtam nekik, nem vonz-e inkább? A „terra sancta” erejét szívta valamikor, ott is vert gyökeret a lelkem, hol most újra reálisan visszaálmodhatnám kispap és primíciás álmaimat, ah, mindez annyira szimpatikusnak tűnik most... Engem vonz mindez. És sokunkat igen. Vagyunk kb. nyolcszázan. Lehetne évenként több lehetőséget is adni. S Budapest indokolt esetben, egy-két-három évenként senkinek sincs messze. Különösen nincs, ha az otthon láza fog el, az otthoni exerciciumok tüzes vágyai.

Meggyőződésem, hogy a mult kapcsolatai reálisak, álmaink nem szentimentálisak, közösségérzésünk, összekovácsoltságunk sorsdöntő. Az Alma Mater tudja ezt, tudnia kell. De nekünk is! Ezért kérjük tisztelettel: Engedje meg a Centrálé, hogy visszatérjünk — magányába! S szervezze meg a Centralista ezt nekünk, „in vinea Domini orantibus, et — laborantibus”!

Testvéri üdvözlettel:

dr. Könözszy Lajos

DIAKONÁTUS

„*Diaconum enim oportet ministrare...*“

Akik boldogító örömben átadták magukat az Úrnak: *suscipe me, Domine!* — a jegyesei lettek, szent lelki izgalomban várták s hevítő készséggel fogadták a szolgálatahívást.

Krisztus kiválasztottjainak a jegyesi napok szeretetében előrelátó kitekintést enged az elkövetkezendő nagy ügyek szolgálatára, — beszél nekik Isten országáról, mint annakidején a jeruzsálemi negyvennap zárkózottságában. — Meg akarom nektek mutatni lelkem minden kívánságát, az én országom építésének örömeit és keresztjeit, az apostoli élet valóságát: nem különb a tanítvány mesterénél!

A Krisztus-mintázás feladatába belerendül a magában álló lélek. A nyugalmas szeretetet majd felváltja a titáni erők elkerülhetetlen küzdelme. — Amidőn rohanó elvonulásban a krisztusi szó nyomában elmélkedő lelkében a jövő várható forgataga eléje vetitődik, — ismét megszólal a küldő dicsőséges Krisztus: „*Accipietis virtutem supervenientis Spiritus Sancti in vos...*!” Lássátok, nem hagylak magatokra az én szolgálatomban, ne hagyjátok tehát zsémbekötni lelketek megindulásait és akarásait, éreztétek át, hogy tietek erőm, kegyelemem...

Remény és bizodalom gyúl a szubdiákonus lelkében, a megígért magaságbeli erő várásában örömmel lép a szentélybe. Az oltár előtt térdelve a püspök ajkáról hallja a szavakat, melyeknek lélekbemarkolását, de diadalra hívását is megérezte az imádkozó „negyvennap”: „*Diaconum enim oportet ministrare...*” — Aki hűnek és méltónak bizonyult a szeretetben, az életátadás áldozatában a nagy eszmények és célok az Isten szent hegye felé viszik a következetesség, őszinteség és megnemalkuvás rendíthetetlen erejével, — igen, az az Úr titkainak beavatottjává magasztosul. A Mester országának szolgájává választja, hogy most már a küldetés hivatásbeli megbízásával járja az örömhírt vivők útját. A szolgává-emelkedés az Isten-ország lelkületét értők és élők előtt nem lesz gyengítő paradox!

Beteljesül a várakozó vágyakozás, a kegyelemáradás szentélyébe leereszkedik a Lélek, hogy a fehérbeöltöztetett kilenc ifjú levitát lefoglalja arra a küldetésre, melynek ihletője lesz Ómaga és kísérője a kiválasztó Krisztus. Ez a diakonátus valóságos, de el nem mondható boldogsága: a Szentlélek ereje! — Tűz gyúlt Jeruzsálemben az első pünkösdkor, egy új élet tüze, mely hősöket nevelt; — tűz gyúlt most is, az apostoli szolgálat hevítő, sürgető tüze!

„A Lelket ki ne oltátok!” — Órizzük ezt a tüzet, mely erejét lelkünkbe égette, hogy magával ragadjon egy egész életen át!

Amidőn az Úr új levitái megindultak a szentélyből, mert a küldetés vitte őket, úgy érezték, hogy most valóban kitárult a lelkük. Krisztus megígért erejében nem lehet már kicsinyhitűnek lenniök az Isten országának küzdelmeiben. Lelkükbe zengett: „*Repleti sunt omnes Spiritu Sancto et coeperunt loqui...*” — igen, ez a küldetésben jelzett kötelesség, hogy az élet szolgálatában a Szentlélek ihlette isteni beszéd hírnökei legyenek!

EMLÉKEZÉS TIHAMÉR PÜSPÖKRE

Halála negyedik évfordulóján kegyeletes lélekkel hódolt az iskola a volt szemináriumi rektor és nagy jövővel szellemének — meghallgatván lemeze vett szentbeszédeit — a következő emlékezéssel:

Néhány perc múlva a technika nemes teljesítményéből fölcsendül közöttünk egy hang, amely mögött nincsen már élő orgánus, áldott ajak és dobogó szív. Éspedig pontosan négy éve most, hogy földi élete szerint elnémult Tihamér püspök evangéliumot hirdető ajka s ez a most mégis megszólaló hang sokat jelző szimbolummá magasztosul: „In omnem terram exivit sonus eorum et in fines orbis terrae verba eorum” (Ps. 18.), éspedig úgy látszik: időtlenül és határtalanul . . .

De nem erről akarunk szólni! Mindenesetre ezt az evangéliumhirdető távlatot sugallja elsőnek e halálon és elmúláson diadalmaskodó hang, . . . nekünk: e szeminárium növendékei közül az utolsóknak, akik még kispapjai lehettünk Tihamér püspöknek, valami bensőségebbet, személyibbet idéz: az apostoli lelket, a papi élet titkát. S mert ennél fontosabbat nem tudnánk megnevezni semilyen kérdést számunkra, legyen ez a néhány perc *Tihamér püspök e személyi titkának* szánva . . .

Mikor bejöttünk, — sok készséggel, még több szorongással máról-holnapra kispappá komolyított diák-emberek, csak ennyit láttunk a Rektor úr alakjából: nagyon kemény tekintetű, sejtetten mégis melegszívű, de zárkózott életet élő papi ember; magas magánosságú, szikrázó fényű csillag. Aztán a kép nem tudott így maradni. Úgy, ahogy a mi lelkünk is mind többet sejdített meg és még inkább dolgozott ki magán abból az emberfeletti eszményből, amit papnak mondunk, — úgy tördelődött Tóth Tihamér alakjáról is az észak-fok és az idegenség s ragyogott keresztül mindjobban, mert megértetten, láthatólag a titok, a papi élet, az apostoli lélek titka. Talán úgy lehetne fogalmazni: a *szentély!* A megszentelt magánosság.

S ami bizonyos aggodalmak világánál a legnagyobb kereszt, a feloldandó probléma, itt a papi élet tartalmi mélységeinek és szépségeinek, a folytonos telítettségnek lesz kerete, formai biztosítéka: *beata solitudo* . . . Vagy másképp mondva: eszünkbe jut a tíz szűzről szóló példabeszéd az Úr ajkán és a mécses meg az olaj s Prohászka szavai hozzá (azé a Prohászkaé, akinek szellemi folytatása volt és akart lenni, persze a maga eszközeivel, Tóth Tihamér): „Világosságból adj, olajodból ne adj — ez bölcs mondás . . . Világoskodjanak

jócselekedeteitek, példátok, erényetek s igazítsátok el ezzel az emberket az igazság felé; ez kötelességünk. Oktalan volna azonban az az ember, ki másoknak akarván szolgálni, önmagát elhanyagolná; olaja, erénye, szeretete ezáltal elapadna és természetesen mécsese is elaludnék . . ." (Elm. 464.)

Persze, — hogy ez az eszmény, vagy inkább törvény kinek-kinek az életében milyen formát ölt konkrét, nagyon különböző. Vannak, akik tudnak vigyázni olajukra a legzajosabb társadalmi élet forgatagában is s alig van szükségük időnkint a csöndre, a magános órákra. Mások csak a legkeményebb klauzúra-tartással képesek szentélyt és telítettséget biztosítani önmaguknak: ezek — a lehetőség szerint — visszahúzódók lesznek, kevésbé társaságiak, befelé élők. Mindkettő Isten gondolata és — általánossá fogalmazva a törvényt: Nincs szentebb feladata a papnak, mint ezt az ügyet mindig életkérdésnek tekintve, a saját maga és a rábízottak életkérdésének, — ha kell, tíz körömmel és harcolva, de — mindenképp biztosítani a szentélyt!

Tóth Tihamér kifelé merev és sokak előtt mindvégig érthetetlen zárkózottságának ez volt a mélyebb értelme. Tehát nem rideg elefántcsonttorony-különcködés, nem önző magakeresés, de a papi telítettség, az apostoli lelkület-ápolás szükséges kerete. Ami azonban Isten felé csupa tűz, melegség és pietás, a lelkek világa felé pedig kifogyhatatlan élővíz-forrás, apostoli vágy és termékenység és küldetésvállalás volt . . .

Csendüljön fel Tihamér püspök hangja, a ma négy éve elhallgatott hang! És a szavak muzsikájából, e páratlan és elemezhetetlen meleg zeneiségből érezzük ki a lelke mélyéig pap és egész életével apostol életének titkát és tanítását, a sokak számára titokzatos papi magánosság meleg értelmét: *a szentély-tartás és olaj-őrzés kötelességét* a krisztusi papság számára.

Koncz Lajos

Ignis nunquam dicit: sufficit

*A Tűz soh'se mondja: — elég . . .
Bár fogy heve-lángja és üszke
elég, . . .
de dobj rá avart, ágat vagy venyigét,
nagy törzset, hasábot . . .
a világ minden fáját megidézd,
hogy
oltsa a máglya nagy-étvágyú vágyát . . .
A Tűz nem lankad, lohad, fárad,
új heve gyúl, új szerelem
rótt lángja
ölel át
új
áldozatot . . .
S a szent „Mysterium” újra és újra
tárul eléd . . .
A Tűz soh'se mondja: — elég . . .*

TIMKÓ IMRE

AZ ELSŐ MAGYAR KELETI HÉT

A minden évben szokásos Keleti Nap ez évben Keleti Hétté fejlődött. Korunk és helyzetünk parancsát teljesítette az Iskola, amikor dühödeznek a gyűlölet és istentagadás rakta kínai falak az Egyháztól elszakadt 120 millió keleti keresztény és a Szent Péter sziklájához hű tömegek közt, rövidesen bekövetkezhetik az az óra, amikor megnyílnak a sorompók Kelet felé s a bolsevizmustól megcsömörlött, önmagával meghasonlott a történelem által lehengerelt önhittséget elvető tömegelemek ösztönszerűen, vagy tudatosan keresni fogja a testvéri kezét, amely felemelheti őt újra a keresztény élet friss erővel az emberi lét örök célja felé. Hazánk különleges európai helyzete történelmi és társadalmi adottságaival egyenesen rámutat azokra a feladatokra, amelyeket a legnagyobb megértéssel és sikerrel éppen mi oldhatunk meg Kelettel kapcsolatban.

Féléves előkészület után március 15-én a magyar szellemiség ünnepén kezdődött az első magyar Keleti Hét. Az ország minden tájáról jöttek az úniós kérdés lelkes tanulmányozói és alapos ismerői az Iskola kérésére, hogy tudásuk és szívük teljét nyújtvá szolgálják a kereszténység nagy ügyét. Latinok és görögök testvéri összefogását mutatta az előadások hangja, s az előadók érdemül különösen ki kell emelnünk azt a tárgyilagos, figyelmes és szeretettel telt gondot, amellyel kerültek minden oly megnyilatkozást, ami sértette volna a nem egyesültek érzékenységét. Hiszünk, hogy ha ez a hang általánossá válik, az egyesülés napja hamarosan elérkezik. Hiszen a dogmatikus tévedések nem élnek s nem gyökereznek abban a keleti néplélekben, amely még ma is az első keresztény századok mély hitével veszi magához az Oltáriszentséget, amely apostoli eredetű, érvényesen szentelt papjait kézcsókkal becsülte minden időben, s amely nép az Istenszülő hűségének gyermekének vallja magát.

Az a válogatott és nagyszámú közönség, mely egyre fokozódó érdeklődéssel látogatta az esti előadásokat, arról tesz tanúságot, hogy a mai magyarság meg tudja és meg is fogja érteni új európai krisztusi hivatását és mint önmagában egyesíteni tudta Kelet és Nyugat értekeit, úgy egy szép napon megfogja Kelet és Nyugat egymás ellen felemelt kezét, hogy a testvériség kézfogására Krisztus Urunk terve szerint egyesítse.

Az egység vértanújának, Szent Jozafátnak tiszteletére énekelt magyar görög-katolikus szertartású alkonyati zsolozsma nyitotta meg a Keleti Hetet a Centrále kápolnájában. A szertartást dr. Sztankay Andor püspöki tanácsos, budai gör. kat. parochus végezte.

Az előadások sorát dr. Marcell Mihály, a Központi Papnevelő Intézet rektora nyitotta meg, kifejtve, hogy a megismerés útján lehet csak elérni a megértéshez s onnan már csak a szeretet egy lépése a kívánt egység.

Dr. P. Röss Bertalan nagyváradi kapucinus hittanár lelkes szavakkal fejtette ki, hogy az únió vád, parancs és kötelesség. Vád a kereszténység ellen, mert nem teljesítette a Megváltó kívánságát, hogy eggyé legyenek. Parancs, mert Urunk kívánja, mert helyzetünk és korunk helyesen követeli. Kötelesség, amely keletieket és nyugatiakat, elszakadtakat, protestánsokat és Péter-hű milliókat felelőssé tesz az emberiség jövőjéért.

Dr. Eröss Alfréd kolozsvári teológiai tanár „Krisztus Egyháza egy” címen tartott előadásában három oldalról vizsgálta a kérdést. Egy az Egyház, az igaz Egyház, mert Krisztus misztikus teste, s mint minden élő szervezet, csak egységben élhet. Egy benső erőben; hitben, kegyelemeszközökben. Egy a vezetésben, mint azt Alapítója maga is akarta a jövendőlések és saját kijelentései határozottságával, amint azt az ősegyház s minden idők hű katolikusai rendületlenül vállalták.

Dr. Pfeiffer Miklós a híres orosz szerzetes-lelkiatyák, a „sztarecek” lelkiségét ismertette, amelyben nagyon sok értéket és mélységet találhat a nyugati ember kereszténysége is.

Az únió egyik legbuzgóbb hazai munkása dr. Szántay-Szémán István első előadásában azt tárta fel a hallgatóság előtt, hogy mennyire szívügye volt Szent Péter utódainak minden időben, de különösen a múlt század közepétől az elszakadt keleti kereszténység visszavezetése Krisztus élő, szerves egységébe. Különös figyelemmel fordultak az orosz nép válságos napjaiban Kelet felé, hogy imádságaikkal, segítségükkel és munkájukkal megérettessék szeretetüket.

Második előadása pedig Szent Jozafátnak az egységért hozott véres áldozatát,

az egység előzményeit, harcokkal és szenvedélyekkel telt korát, s az úniós vértanú szellemi örökségét rajzolta.

Dr. Papp György a magyarországi úniók előkészítését és eredményét fejtegetve helyesen szögezte le azt a megállapítást, hogy *formális* szakadás hazánkban nem volt, csak a szomszédos elszakadtaktól való függés hozta azt gyakorlatilag, s a hazai keleti szertartásúak mindig hajlottak az egység felé.

Dr. Lippay Lajos az orthodox egyházak 1914 óta kialakult helyzetét ismertette, amelyből bizonyítás nélkül is látszott, mily szétforgácsolódást és külső-belső gyengülést hoz magával az egységtől való elszakadás.

Dr. Ivánka Endre a keleti és nyugati kereszténység szellemisége közt vont párhuzamot, feltárva mindegyikben az értékeket, amelyek szerencsésen kiegészíthetik egymást, amint a gyűlölet és megnemértés eloszlik.

Dr. Rohály Ferenc a keleti szertartások fajait és hazánkban való elterjedését világitotta meg, s ezzel a magyarságismeret körét is új irányban bővítette.

Dr. Bíró Bertalan a történelmi idők és a jelen orosz úniós mozgalmairól, azok lehetőségeiről és akadályairól tartott előadást.

P. Muray Frigyes az orosz meszszianizmust ismertette, amely azt hirdeti, hogy az orosz nép van arra hivatva, hogy az egész emberiség sorsát kezébe vegye és irányítsa. Ennek megszállottja Nagy Péter óta minden pánszláv és Sztalin is.

Vasárnap délelőtt 10 órakor az Egyetemi-templom zsúfolásig megtelt. Fényes segédlettel mutatta be a hajdudorogi magyar görögkatolikus egyházmegye főpásztora, dr. Dudás Miklós az ünnepélyes főpapi szentmisét. A szentbeszédben dr. Hamvas Endre ér. helynök fejtegette, hogy meg lehet, meg kell és meg fogjuk találni az utat keleti elszakadt testvéreink visszavezetésére a nagy keresztény családba.

Vasárnap délután az ünnepélyes zárógyűlésen dr. Dudás Miklós hajdudorogi püspök úr feltárta az úniós feladatokat és lehetőségeket hazánk területén belül és kívül. Ezeknek a feladatoknak a megoldására alkalmas apostolokat kell nevelni. Ezért a magyar katolicizmus egyik halaszthatatlan feladatául kell megjelölnünk egy úniós papnevelő intézet alapítását — mondotta.

Az előadások szépségét a Magyar Iskola úniós énekkarának és zenekarának művészi számai tették teljessé a keleti szertartások ének- és zeneművészetének bemutatásával.

Köszönet illeti meg az előadókat, akik kész örömmel jöttek az ország minden részéből, a közönséget, amely — amint az ország minden táján megtartott keleti napokról érkező hírek bizonyítják — megértette és munkálja az únió szent ügyét.

Adja Isten, hogy az elhintett mag az egység drága gyümölcset teremje.

IRJA: MARCZELL ATYA

Lélekmécsek áldozatosan lobbanó lángocskái most az égi Mester szavára figyeljete! „Ébren legyetek és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek...” (Mt. 26, 41.)

Nem tudni, hogy az emberiségnek mai szenvedését, amely árny-szerűleg a getszemáni kert estéjét juttatja eszünkbe, követni fogja-e a nagypéntek szomorúsága; de az bizonyos, hogy a nagy ígéretet tevő Urunk szavából kicsendül az a biztató ígéret, hogy a föltámadás csodás világában övéi leszünk mindörökre.

Figyelünk kell — az élet zivatarvonulására. Nemcsak arra a zúgó fergetegre, amelynek tomboló ereje városokat, népeket és nemzeteket tépáz, hanem azokra a *rejtett erőkre*, amelyek mozgatják a fékevesztett hatalmakat. A pap még szerény kis káplánszobájában is élesen figyelő élő gépe a Mindenhatónak, akinek hódító kegyelmével az élet legtitkosabb rúgóinak is észrevezője.

Figyelni kell — a lélek sugalmazására. Észre kell venni, mikor és mit súg az Isten. Hallani kell intő és figyelmeztető szavát, hogy hűségesen szolgáljuk az emberlelkek érdekében felcsendülő beszédjét.

Figyelünk kell a hívek lelki igényeire. Pásztoroknak küldött a Mindenható, hogy éltető mezőkre vezessük emberryáját. Ez a térség az örök élet mezősege, amelyen a végnélküli élet felé törtető lelkek találják igaz eledelüket.

Viharok idején különös gondossággal figyel az áldozatos pásztor. Az emberiség életének fergeteges zivatarában a pásztorok Pásztora azért küldte a fölszentelt nemzedéket, hogy az áldozatok áldozatosságával legyen gondozója a vihar tépettjeinek. Fratres vigilate!

NEGYVEN ÉV UTÁN...

A költőiség úgy hat sokszor a mindennapi élet egyszerű, sokszor nehéz tényei mellett, mint a valószínűtlenség. Amire egy pillanatra rácsodálkozunk, mint a gyerek a tarka lepkeére, azután ismét a „reális” órák kullognak mellettünk. Talán igazolásképp jó volt ezeket elmondani. Mert amivel kezdem, költői kép. Az egyetemi szentegyház tornyai erősen belenyúlnak a légbe és az időbe. Az időbe annyiban, hogy amint lassú, de megállíthatatlan vonulásban zárándokol felettük az idő, mint pásztor a rovással, ő meg kongással jelzi vonultát. Persze a torony nem mesél aztán az elvonult időkről, csak jelzi. Az bennünk él, mint emlék.

Gondolom január első napjaiban volt, amikor a főorvos úr bejött az ebédlőbe és elköszönt tőlünk. Isten önökkel! Mi most e sorokban is válaszolunk az elköszönésre.

Jártunk fönn a főorvos úrnál. Beszélt nekünk élményeiről, emlékeiről. Mert orvosa volt a szemináriumnak, amire a torony veti árnyékát. És tudni akartuk, hallani akartuk az ő emlékeit.

1902-ben lett orvosunk. Bizony nemzedékeket küldött ez idő alatt az Úr aratásába az Alma Mater. Nyolc rektora volt azóta intézetünknek. — A betegség ijesztéseit és erejét az orvosok törik meg. Érdekesen bontakozott ki előttünk, amint évek hosszú során küzdött a betegségekkel szemben. Szó volt a betegszoba fejlődéséről. Valamikor az első emeleten volt a betegszoba. Abban az időben két orvosa is volt az intézetnek.

Melegen gondolt vissza az infirmáriusokra is. 1921-ben volt olyan nap, amikor influenzajárvány következtében huszonkilencen voltak a betegszobában. Ez a legnagyobb szám.

Életének melyik részében jött megszívesebben a szemináriumba? Ezt a kérdést is fölítettük. Mosolyogva válaszolt: mindig. Közben szivarja elég egészen. Úgy peregetek egymásután a képek, emlékek, mint a film. Csakhogy megálltunk egyik-másik képnél hosszabban is. Hogyne, hiszen elődeinkről hallottunk és intézetünkről, ami nem is olyan régen másképp festett belülről. Tihamér püspök rektorsága idején alakult át. Azt mondja a főorvos úr, a betegszobára is igen nagy gondja volt.

Itt is válaszolunk tehát az elköszönésre, mint írtam. Isten áldja a főorvos urat is! Idős és fiatal centralisták gondolnak örömmel a főorvos úrra. Meg hát minek is búcsúzzunk olyan nagyon, hiszen olyan közel van a Kaplonyutca meg a Prohászka Ottokár-utca.

Őszinte beszéd!

Paradoxon jelenség az, hogy a második félévben a szemináriumban jóformán semmi megírásra való dolog sem történt, jóllehet a hónapok száma kétszer akkora, mint az elsőben. Hogy mi ennek az oka, azt nehéz lenne meghatározni. Talán az, hogy mindenki beleilleszkedik már a rendbe, az első évesek is megismerik a ház tradícióit, és nem ütköznek már civil módra a ház írott és íratlan törvényeivel. Ez is lehet egy ok. A másik, talán súlyosabb ok az, hogy történik sok dolog, de amikor írni kellene, iam proximus ardet Ukalegon, magyarul: itt a kollokvium, sem idő, sem kedv nincs az írásra. És mivel ez őszinte beszédnek készült, el kell árulnunk, hogy a rovat az évvégén majdnem elmaradt.

Hogy mégis megszületett...

annak az az oka, hogy a rovatvezető találkozott egy volt centralista plébános úrral a klinikán, mégpedig a fogászaton. Üdvözölték egymást, elmesélték, hogy mint állnak fogaikkal, hányat húznak, hányat tömnek, azután sor került arra is, hogy mi újság a Centráléban. Beszélgettek sok mindenről. A plébános úr, ahogy már ez szokás, szépen lefestette az élet nehézségeit, elintézte egy kézlegyintéssel a tanulmányokat, ugyan maguk fiaim! Haj, a mi időnkben, tudja, akkor még kellett dolgozni, most, ah, nevetséges, csak lógatják a lábukat. Szóval alterkáltak csendesesen, megfélekedezve fogfájásról, mindenről. A végén azután mégis akadt egy téma, — amiben megegyeztek — hogy szép dolog a Centralista és kedves benne az Itthonról című rovat. Természetesen itt már helyeselt a rovatvezető is azzal az ígérettel, hogy a Centralista igyekszik a kapcsolatokat továbbra is megtartani a testvérekkel. Ez az ígélet volt az oka, hogy a rovat év végén is megszületett, mégpedig a fogászaton, és ez legyen a magyarázata annak, ha nem úgy sikerült, mint ahogyan kellett volna.

Az idén megtörtént, amire még nem volt példa...

Január 6-án hazamentünk téli szünetre. Csak egy-kettő, azaz pontosan hét kispap maradt a szemináriumban azzal az erős elhatározással, hogy ők bizony nem mennek haza, inkább itt maradnak, felhasználják az időt, elkészülnek legalább a szigorlatra. A többiek meg összepakkoltak és hazamentek. A csomagokból nem hiányoztak a könyvek, ők is tanulni akartak. Eltelt a vakáció, februárban hazajöttünk s az első kérdés ez volt: No, tanultatok? A válasz nagyon egyöntetű volt, sem az, aki hazament, de az sem, aki itt maradt, jóformán kezébe sem vette a könyvet. Nyugodtan levonhatjuk hát a konklúziót: minden csak a maga idejében.

Megdöbbenve olvastuk

az alábbiakat a hirdetőtáblán, amelyben a kollokviumokban kifáradt könyvtáros a következő két tömör mondatban kéri vissza a könyvtár könyveit:

„Akiknek még nem volt érkezésük, hogy a náluk lévő könyveket illetőleg a könyvtár tulajdonjogára vonatkozó rendületlen meggyőződésüknek a könyvek visszaszolgáltatása útján teljes értékű kifejezést adhassanak, ma délután ismét lehetőség, mód, alkalom adódik, hogy a könyvek visszahozatalában megnyilvánulható hetek hosszú során felgyülemlett buzgóságuk távoljövőre kiható eredményességü bizonyosságát szolgáltatathassák.

Abban a reményben, hogy várakozásom nem lett légyen éppenséggel hiába, a fentebb jelzett urak megtisztelő látogatását várja

Nagykönyvtáros.”

Meg kell adni, komoly két mondat. Ugye volt okunk megdöbbenni.

Légtalmi parancsnokunk . . .

a Vicerektor úr. Hála Istennek, ezt a tisztséget nem kellett volna eddig még csak egyszer gyakorolnia, egyik riasztás alkalmával. Mindenki levonult az óvóhelyre, csak a parancsnok urat nem láttuk sehol. Gondoltuk, hogy a ház előtt intézkedik bizonyára, vassisakjában. De csak gondoltuk, mert a valóság az úgy volt, hogy a parancsnok úr édesen átaludta az egész riadót, és reggel csak annyit kérdezett meg, mi történt az éjszaka: valami zajt hallottam?

Légyvédelmi előadások

is folynak az intézetben. Három előadónk van: Vicerektor úr, az egyik Prefektus úr meg a leventeoktatónk. Az előadások anyagát felosztották három részre egymás között. Elsőnek a Vicerektor úr adott elő. Az előadás nagyon szellemes volt, teletüzdelve elmés megjegyzésekkel, igazán élveztük. Másnap a Prefektus úr adott elő. Azzal kezdte: „Tisztelendő urak, folytatom az előadást, ahol elhagyta a Vicerektor úr.” Azután szépen elmondta szóról-szóra ugyanazt, amit előző nap már hallottunk, a szellemes megjegyzéseket sem hagyva ki. A közösség dermedt csendben hallgatott. Csak akkor támadt egy kis mozgolódás, amikor az előadó úr, aki prefektus is egyszemélyben, így fejezte be az előadását: Legyen ez a mondat mindenben az alapelvünk: Serva ordinem et ordo te servabit. Azt hisszük, igazán bölcs mondas ez!

Van egy első évesünk,

akit tenor II-be vett be a zeneigazgató úr. A fiú roppant örült a dolognak. Amikor megkérdezték tőle, hogy minek örül, azt mondta: Annak örülök, hogy a tenor II-be vettek és ritkán kell csak énekelni, mert úgye a tenor II-t csak akkor használják, amikor az I. már végkép nem bírja. Bár így lenne.

Egyik újonnan érkezett testvérrel történt,

hogy a hétfői vizsga miatt vasárnap nem akart elmenni asszisztálni. Érdeklődött, hogyan lehetne magát a kötelesség alól felmenteni. Az egyik öregebb róka azután adott neki jó tanácsot. Irsz egy szolgálati jegyet. Beadod a magiszternek, ő aztán majd elenged. Ez meg is történt. Az asszisztencia magiszter nem értette, mit akar jelenteni a szolgálati jegy, amiben ez állott: X. Y. hétfőn kollokvál. Szépen ráírta ezt a két rövid szót: Na, és? Azután visszaküldte a teológusnak. Most meg ő csodálkozott. Hát miért nem kap rendes választ a szolgálati jegyre? Megkérdezte az előbbi tanácsadótól, hogy most mit csináljon. Ja, mondta neki a kolléga, fiam, nálunk a szolgálati jegy alatt egy latin kérvényt értenek.

Leült a szegény gyerek s megfogalmazta a kérvényt: Reverendo et Illustrissimo Domino N. N. electo Seminarii Centralis Budapestiniensis Magistro ceremoniarum Sacrae Theologiae baccalaureo, luci oculorum (szeméfénye) eiusdem Seminarii superscripti.

Litterae supplices Z. X. clerici habitantis in fine sepulcri, in quibus continentur piae petitiones de ei remittendis assistentiis.

Eddig a külzet. A tartalomról már nem is merünk idézni. Természetes dolog, hogy a magiszter a kérvényt kellő felszerelés híján visszavetette. Hiányzott ugyanis a kérvényhez egy különleges szavak szótára, meg a különleges szerkezetek nyelvtana.

Két éve már...

hogy eltávozott tőlünk Szabó professzor úr arra a helyre, amelyet gyakran emlegetett ebben a kedves mondásában: Videbimus in paradiso. Lehetne róla sokat írni, papi jelleméről, a tudós tanárról, de lehet róla írni mint jóízű, szellemes magyar emberről. Szeretnénk emléket, humorát idézni az alábbi kis epizódban.

Sokan emlékeznek még tanítványai közül azokra a kedélyes órákra, amelyeken harsogott a nevetés, de sokan emlékeznek még a kollokviumokra is, amikor meg a professzor úr hangja harsogott.

Egy ilyen nevetős órán történt, közvetlenül a kollokvium előtt, hogy valaki bedobott egy megjegyzést: Professzor úr kérem, aztán ne tessék már kiabálni a vizsgán se. A professzor úr nem szólt semmit először, csak csendesen elmosolyodott, aztán úgy, szinte magának jegyezte meg: Haj, lelkem, jó dolog az, ha én kiabálok, mert addig, amíg kiabálok, addig maga hallgat, de amikor aztán én hallgatok, akkor magának kéne beszélni.

ZENEI ÉLETÜNK

Kiküldött tudósítónk jelenti:

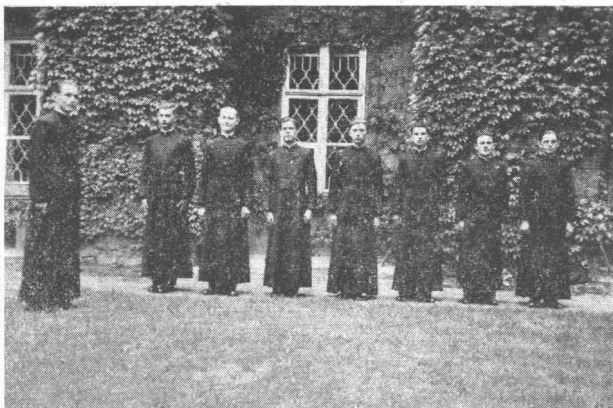
Most, hogy az eseményekben gazdag szemináriumi év végéhez érkezünk, nem feledkezhetünk meg szemináriumi életünk ősi tradíción alapuló alakulatáról, a zenekarról sem, amely oly sok kedves órát szerzett nekünk és vállalkozott arra, hogy a komoly előkészületi időben a hangszerek nemes hangjain is zengje az egek Ura fenségét, adjon szórakozást akkor, ha a test fáradt s felüdülésre vágyik s megmutassa tudását, ha a Szeminárium jó hírnevének öregbítéséről van szó.

Majd minden Magyar Iskola-ülésen szerepelt a zenekar, de szereplésének súlypontja a február 15-én, az Actio Catholica által rendezett levantelelkési összejövetelre és a Keleti Hét záró díszgyűlésére esett. A levantelelkész értekezleten megjelent vitéz Bély Alajos altábornagy, az ifjúság országos vezetője és Hamvas Endre érseki ált. helytartó is. A zenekar a kamarakórusral együtt a levantelelkész indulót adta elő és az ifjúság országos vezetője nagy meglepődését fejezte ki karmesterünk alkotása felett. Március 21-én, a Keleti Hét záróülésén az egyesített zene- és énekkar szerepelt nagy hatást keltő számmal: a Laudate zsoltárral, ami szintén a karmester szerzeménye. A zenekar legkiválóbb három tagja külön fényképen szerepel. Közös tulajdonságuk, hogy a kottában a szünetjelzést szeretik legjobban és ők okozzák a legtöbb bosszúságot a karmesternek. A csellós, ha csak egy húr szakadt el, még játszik, de az utolsó szereplésen már két húrja is elszakadt, kénytelen volt tehát letenni a fegyvert. Nevezetes alapítás intézetünkben a kamarakórus is. Összesen 58 művet tanultak meg és 31 alkalommal szerepeltek a Magyar Iskola ülésein és nyilvános ünnepségen. Szerepelt a kamarakórus az Egyetemi-templomban is, a szentórákon, és emelte az áhitatot. Itt alkalmat találtak az érdeklődők arra is, hogy a karvezetésben gyakorolják magukat és erre többen is vállalkoztak. A zenekar és a kamarakórus munkáját *Hergenróder Miklós* III. é. pécsi papnövendék irányította. Most, hogy befejezzük rövid beszámolóinkat, megállapíthatjuk, hogy a zenekar becsülettel őrzi a nemes hagyományokat, a kamarakórus ehhez új lendületet ad.

J Ó M U N K Á T!

„A cserkészet új alapokon” — hallatszik szerte az országban a vezetői tanfolyamokon, táborokban, megbeszéléseken. Új próbaszabályzat, új vezetőképzési rendszer, a férficserkészet is egészen újjáalakítva. Mi új van hát akkor a mi cserkészetünkben a szeminárium falain belül?

Nehéz erre a kérdésre felelni, mert ami a cserkészmozgalomban újat jelent másoknak, az számunkra csak az eddigi helyzet megszilárdulását jelenti. Egységesen szabályozták a vezetőképző csapatok feladatkörét, s ha összevetjük a mi munkánkkal, azt látjuk, hogy mi már eddig is úgy gondoltuk el célunkat, ahogy most felülről is előírták. Felkészülés a vezetői munkára — mondtuk. Ismerjük meg a mozgalom szervezetét, új irányait, a cserkészek magyarságkutatással foglalkozó ágát, a regőscserkészetet, az új próbarendszerrel foglalkozzunk — így hangzottak elgondolásaink. Tanuljuk meg, mi kell a táborvezetéshez, szervezéshez — így szólott a továbbképző órsökre vonatkozó tervünk. Új tehát talán csak annyi, hogy ezentúl kötelességünk is lesz az, amit eddig csak saját elgondolásaink alapján végeztünk. S új talán az is, hogy ezentúl nincsenek többé rajtisztjeink, csapattisztjeink, mert a főcserkész úr parancsa alapján a rajtiszten felül levő fokozatok egyetlen „cserkésztiszt” megjelölésű fokozatba olvadtak össze.

Amit célul tűztünk ki, azt mondhatjuk, hogy elvégeztük. Az egész csapatra vonatkozó tervünket úgy valósítottuk meg, hogy előadókat hívtunk be. Március 25-én Ádám György, a pesti Szent Imre Kollégium prefektusa, a „Magyarságkutató” férficserkész munkaközösség országos vezetője, kerületi férficserkész-vezető a munkaközösség irányairól beszélt, s felhívta a figyelmünket a regőscserkészet mai állására.

Április 18-án Demédy Miklós országos parancsnokhelyettes, országos cserkész vezetőtisztt látogatta meg csapatunkat. Kérésünkre a mozgalom szervezetét ismertette, majd rátért a vezetőképzés mai módjára és számunkra nyújtott lehetőségeire. Ugyancsak kérésünkre csapa-

tának, az „Ezermester“ (MÁVAG) cserkészcsapatnak életéről mondott néhány jellemző adatot és vázolta munkaterületüket.

Május 18-án dr. Koszterszitz József, a pesti Szent Imre Kollégium igazgatója, az Országos Cserkész Nagytanács társelnöke, az új próbaszabályzat lehetőségeit és alap gondolatát mutatta be. A legilletékesebb ajakról hallottuk ezt a kérdést, hiszen éppen Koszter atya a nyári kispap tiszttáborát is bevonva a munkába, állította össze mai formájában a tervezetet.

Jan. 16—20. a Hárshégyi Cserkészparkban piaristák és központisták részére tisztjelölti tábor volt. Csapatunkból Czinder László fehérvári, Kraut Ödön veszprémi, Varsányi Vilmos kalocsai II. évesek vettek részt a táboron és szerezték meg a tisztjelölti képesítést.

Hat ujoncot is avattunk Visegrádon szemináriumi kirándulás keretében. — A csapat a férficserkészek vezetői munkaközösségében dolgozik, s férficserkészeink közelebbi feladata az új próbaszabályzat nevelői, világnézeti részeivel foglalkozni. „A cserkészmozgalom nagy bizalommal támaszkodik a parancsnokokra és tisztekre, hiszen ők a mozgalom gondolkodó értelme és tevékeny ereje” — írja a 3. sz. főcserkész parancs. Mi, vezetőképző csapat, tiszték és férficserkészek igyekszünk ennek a bizalomnak megfelelni.

Centralisták új könyvei*

Dr. Galambos Ferenc és Erdélyi Lajos: Háborús idők keresztúti ájtatossága. Pécs, 1942.

Amikor a szenvedés problémája különösen középponti probléma lesz, mint a mai időkben, a mi feladatunk nem lehet egyéb, mint a szenvedő Krisztust bemutatni híveinknek. Mert a szenvedés kérdésének egyedül Ő a megoldója. Ezt a célt szolgálja ez a kis, németből átdolgozott füzet. A helyes alap gondolat mellett a rövid, találó párhuzamok Krisztus és a katonák meg hozzá tartozóik szenvedései között is erőssége e munkának. Változatos felépítése eleve kizárja, hogy a résztvevők únják az ájtatosságot.

---

* Mindig örömmel számolunk be, ha a mélyen tisztelt szerzők egy-egy példányt lapunkhoz beküldenek.

HŰ FIUK ÖRÖKRE

Csak felőlük ne szólnék?
Allhatna itt, mint szószék
ez a mélyből kinőtt rész,
szavam, ha nem említéd
korán kidőlt két fátat:
atyámat és anyámat?
Mondhatlan volt a bánat,
atyám, ama nagy percben!
Mentem volna utánad!
Lehullt fejem öledben...
Akkor, akkor azt kérted,
hogy misézzem majd érted!
Gyermek voltam s ezt kérted!

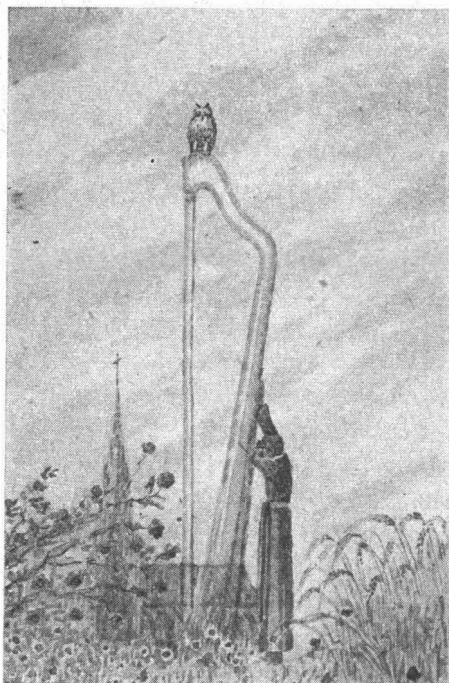
*

Anyám! Szemem nem látta
halálkínod, sem számba
nem vettem, hogy estélig
hány a perc, ha sötétlik
hajnalban már... Oh, Édes,
úgy láttalak már Téged
kiterítve halványan
negyven évvel... Még látom
három öcsém, jó húgom,
néném, bátyám az úton
együtt megyünk a sűríg...
Apánk halmán már nyílik
az első gyöngyvirága.
Ültethetnek hozzája,
könnyüket ha kisírták
néném, húgom leginkább!

Anyám, Édes, nem kétlem,
hogy értük is, de értem
hullt le szíved! — Megírták,
hogy ez, hogy az hiányzik,
így rossz, úgy baj!... Hogy ázik,
ilyen, olyan ruhában
jár télen úgy, mint nyárban.

Nekem nem fájt, nem fáztam,
nem volt rongyos, vigyáztam,
de Téged ölt a bánat!
Én megviselt ruhámat
szinte nem is én hordtam:
Te viselted a búban,
hogy nem adhatsz szebb másat!

És felőlük ne szólnék
e halványan írt részben

s mindenütt, hol a részem,
hogy Istenről beszéljek,
míg itt vagyok, itt élek,
míg az enyém az oltár,
minek ácsa Te voltál,
Atyám, s fénye szemedben
gyult ki, Anyám, egyetlen!
Mert kezdettől úgy néztél
rám, hogy égbe ígéztél,
hogy csak arany ruhákban
járhatok én, brokátban,
nem teérted, de Érte,
kinek lelke a lelked
már bölcsőmben ígerte!

Ezt: „Hű fiuk örökre!”
Nekik írtam, ha írtam
bánattal vagy örülve.
Most egy kövön, egy táblán
Falum keresztoltárán
Áll: „Hű fiuk örökre!”

Magyar Bálint

H A L O T T A I N K

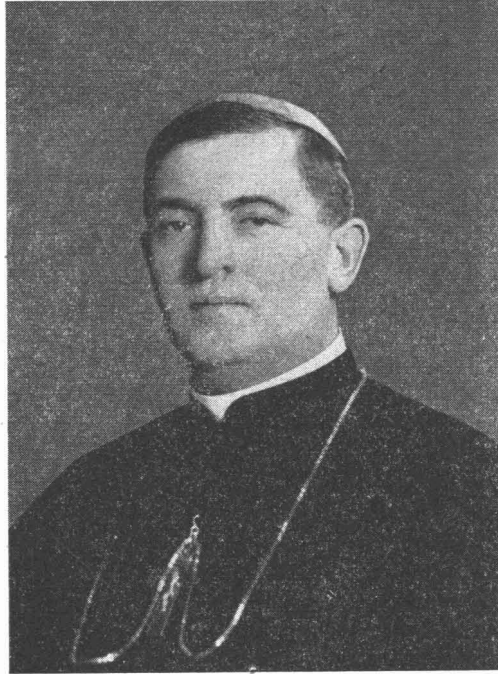
SZTOJKA SÁNDOR

munkácsi püspök

1890—1943.

Meghalt a nagy őrtálló, Krisztus nyájának igaz pásztor, az úniós püspök. 1913—1915. volt intézetünk növendéke. Fiatál, erőteljes életét felőrölte a felelősségteljes munka. A Centralista fiúi kegyelettel adózik a katolikum hős zászlóvivője emlékének, aki Kelet felé mindig a krisztusi egységvágy lelkületével közeledett. A jó Pásztor legyen áldozatos, munkás életének jutalma.

R. I. P.

Domby Lajos szentszéki tanácsos, nyugalmazott brassói főgimnáziumi tanár életének 71., papságának 48. évében 1942 december 13-án elhunyt.

Élete javát az ifjúság nevelésének és a hívek lelki gondozásának szentelte. De élete utolsó éveiben is készséggel cserélte fel jól megérdemelt nyugalmát a munkával, — mert a szükség úgy parancsolta, fogyatkozó erejét ifjú frissességgel állította újra az annyira szeretett ifjúság nevelésének s a hívek lelki üdvének szolgálatába. Munka közben, úgyszólván a katedráról szólította őt Isten magához. Ezért erős meggyőződésünk, hogy Isten különös jutalomban részesíti hű szolgájának lelkét.

R. I. P.

A MAGYAR ISKOLA ÉLETE

Az Iskola alkotó munkája a második félévben a kezdeti meginduláskor tapasztalt készséges együttműködésnek erejében folytatódott.

Február 13-án nagy figyelemmel és érdeklődéssel hallgattuk meg P. Nagy Töhötöm S. J. előadását finnországi útjáról. A háborút viselő, szenvedésekben egybekovácsozott finn nép hősiességének magatartása, társadalmi berendezkedése csak növelte a testvérnép iránt mindnyájunk lelkében élő rokonszenvet.

Ennek a félévnek első rendes gyűlésén, február 21-én „szerzői est” keretében az Iskola tagjai hozták egyéni alkotásaikat. Valamit abból a szellemi beállítottságból, mely minden téren a Krisztus papjának értékben kifejeződő és felcsillanó érdeklődését szólalettatja meg; hangozzék az bár a zene, költészet vagy széppróza formájában!

Következő heti gyűlésünk több gondolatból szövődött. Moszkva teológiai iskoláján keresztül a keleti szellemiség és orthodox vallási lelkiség egy arculata jelent meg előttünk. — Másik előadó a kívándorlás problémáját rajzolta történelmi megjelenésében, majd különös ügyszeretettel emelte ki ennek sajátos magyar vonatkozásait és áldozatait. Zene, ének és novella könnyedsége élénkítette a gyűlés változatosságát.

A március 15—21. között lefolyt Keleti Hétről, mely ezévi munkánk középponti és legkiemelkedőbb eseményének tekinthető, más helyen számolunk be.

Március 28-án Pázmány Péter emlékére díszgyűlést rendeztünk. Az élményszerű és mély pszichológiájú méltatás után történelmi és irodalmi jellemzésben ismertük meg a magyar katolikus Egyház e nagy és harcos alakját. Énekszám és szavaltat mutatott be szemelvényeket Pázmány nyelvi magyarságának kincseiből.

A teológia és liturgia szentélyébe vezetett következő gyűlésünk. Az első századok keresztény életéből „atyáink bűnbánatában” szólt felénk ennek erkölcsi és fegyelmi felfogása, mely sejtette velünk az ebből eredő dogmatörténeti problematikát. — „A keresztény kultusz-misztériumról” elhangzott előadás aszketiko-liturgikus kidolgozásban mutatta nekünk a nagy igazságot, hogy katolikus ember számára nincs más valóság, mint az eucharisztikus Áldozat, mely megnyilvánulásában a kultusz dogmatikai tartalmát minden vonatkozásban a legteljesebb mértékben felöleli.

Utolsó rendes gyűlésünket másodéveseink rendezték. Az iskola ezévi, az Únióval párhuzamosan irányító gondolatkörébe kapcsolták előadásait. A magyarság-ismerethez adott értékes szempontokat az

a dolgozat, mely a nemzetiségi kérdés sajátos felfogását és ápolását adta történeti dokumentumok megvilágításával. A magyar jellem mozaikszerű bemutatása mutatta meg nemzeti erényeinket és hibáinkat. A magyarságproblémával kapcsolatos és ebből szerencsétlenül kinőtt zavaros modern ideológiát ismertük meg a „Turanizmustól az újpogányságig” c. előadásban.

Eszményeknek és célkitűzéseknek emberi akarással való találkozása alakítja Isten kegyelmében minden esztendőben a „Nemes Iskola” életét. Amidőn évvégi számadás pillanatában a krónikás lelkében megszólal ez a gondolat és követeli a tervezések és valósítások őszinte összemérését, akkor a hálaadás és öröm lelkületével szólal meg az előtt, „Aki a növekedést adja”. Lezárjuk a 112. iskolai évet, hisszük, hogy méltóképen szövődik a mult gazdag életébe és emlékeibe!

A M. E. I. II. félévi pályázatainak nyertesei:

1. Krisztus csodáinak és egyéniségének messiási bizonyítóereje és apologetikai összemérése: Laki János III. é. győri.
2. A Jézus Szíve-kultusz dogmatikai értékelése: Árva György III. é. szatmári és Laki János III. é. győri.
3. A katolikus Balassa Bálint: Urbán László III. é. szombathelyi és Laki János III. é. győri.
4. A jozefinista papnevelés: Zsiros László III. é. váci.
5. Joannes Bekkos (élete és irodalmi hagyatéka): Várszegi István I. é. kalocsai.
6. Szent Pál feltámadástana: Németh Károly V. é. szombathelyi és Kocsis Ferenc II. é. egri.
7. Szabadtárgyú szépirodalmi elbeszélés: Békés Géza I. é. hajdúdorogi, Szarka András III. é. éperjesi és Pataki László II. é. szombathelyi.

A M. E. I. 1943—44. évre megválasztott tisztikara:

Elnök: Major Kálmán V. é. veszprémi.
Titkár: Bálint József IV. é. váci.
Főjegyző: Urbán László III. é. szombathelyi.
Pénztáros Vaszkun György IV. é. hajdúdorogi.
Könyvtáros: Zsiros László III. é. váci.
Gyakorló szakosztály vezetője: Andrásy János II. é. nagyváradai.
Aljegyző: Vörös Árpád II. é. pécsi.
Levéltáros: Várszegi István I. é. kalocsai.

HIREK A SZEMINÁRIUMBÓL

Szentelések. 1943 március 14-én Uzdóczy Zdraveczi István, tábori püspök úr a ferencrend pesti templomában szerpapokká szentelte Csatlós Ferenc esztergomi, Gál József pécsi, Gerendás Lajos győri, Major Kálmán veszprémi, Németh Károly szombathelyi, Pereszlényi László rozsnyói, Pordán László esztergomi, Szokolay Antal esztergomi és Tóth Károly esztergomi V. éveseket. Ugyanakkor a négy kisebb rendet kapta meg Király József szombathelyi IV. é. — „Deo servire regnare est.”

Énekkarunk dr. Teller Frigyes egyházzenei igazgató vezetésével 1942 december 22-én karácsonyi kórusokat énekelt Budapest I. műsorában. 1943 április 17-én a nagyheti szertartásból vett énekekkel szerepelt Budapest II. műsorában. Mindkét rádiós szereplés előtt Rektor Atya mondott rövid bevezetőt.

A szilveszter-estet szokás szerint a cserkészek rendezték. Az Igric őrs két egyfelvonásossal, tréfás dalokkal és rövid jelenetekkel szórakoztatta a hallgatóságot. A zenekar és a belőle alakított zongora-hegedű-klarinet hármas szolgáltatta a szükséges zenei aláhúzást.

Névmagyarosítások. Nezbajló György szatmári III. é. „Árva”, Folkner Jenő esztergomi II. é. „Megyer” családi nevet vett fel belügyminiszteri engedéllyel.

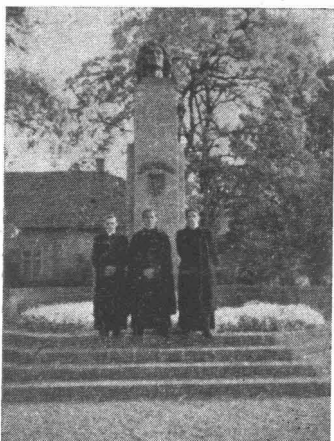
Szénszünet volt a szeminárium-ban január 7. és 30. között. Csak néhány nagyon elfoglalt növendék maradt a háznál, ezek a fűtés megkönnyítése céljából a betegszobába költöztek át a három hétre. A kényszerű megszakítás után újult erővel folytattuk tovább a munkát.

Az A. C. feladatairól tartott előadást május 23-án Hell Imre. Rámutatott a mágyarság mai kérdéseire és felvázolta előttünk a megoldási lehetőséget. Élvezetes előadásában értékes gondolatokat adott, amiket bizonyára megfelelően tudunk kamatoztatni szemináriumi éveink során.

Új orvosa van a háznak: dr. Kovács István. Máris megszerettük, és mikor ezekben a sorokban is köszöntjük, Isten áldását kérjük a kispapság egészségét szolgáló terhes munkára!

Centralista találkozóra várja az Alma Mater a Központi Szeminárium volt növendékeit. Az elmúlt évben ünnepe volt a találkozó napja a háznak, szeretnénk, ha ez az ünnepnap a jövőben minden évben lehetségessé válnék. Előre jelezzük tehát, hogy az Országos Katolikus Nagygyűléssel kapcsolatban az, összel is megrendezzük a centralista találkozót. A pontos időt és az egyéb tudnivalókat külön levélben közöljük majd a centralistákkal!

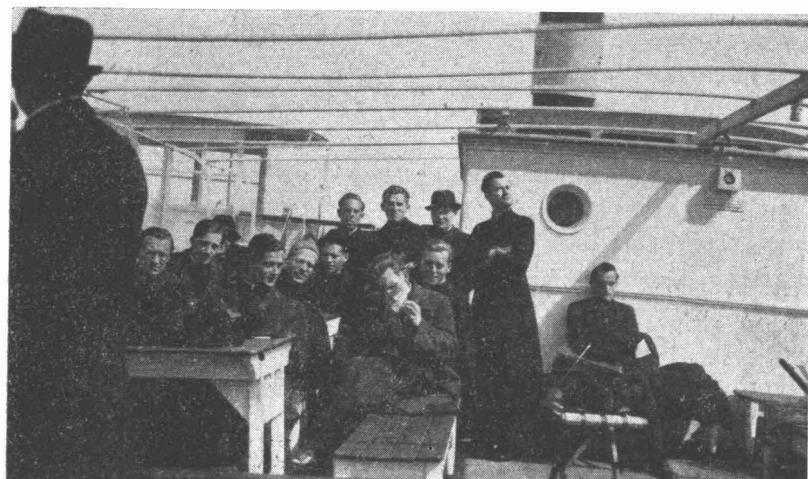
V I S E G R Á D I E M L É K

Május 31-én kirándultunk Visegrádra. Így szinte furán hangzik a cím, hogy emlék. Hisz alig a minap volt. Az emlékek pedig úgy születnek, hogy események, élmények fölött elhúz az idő. És a lélekben marad valami, ami tegnapi valóságunk, tegnapi élményünk. Szóval az emlékekhez idő kell. Mégis helyes a cím. Mert lelkünkbe lopakodott, ami a töredezett falak között valóban emlék, a mult tegnap és tegnapelőttök világa.

Szép reggel volt az indulásunk reggele. Nagy dunai hajóval mentünk. Lassan, öregesen úszott, mint némelykor az idők kullogása. Felénk integettek a határok és hegyek. Zöld volt már minden. A nap is egyre inkább nekilendült a boltozaton. Vidáman Isten keze lendítésétől. És ragyogott a nagy vízre, amely évezredek folyásában teljesíti a minden nagy törvényét, a folytonos változást.

A romok között találkoztunk a régi tegnapokkal. Igaz, beszéde akadozó, öreges volt. Mint az idős ember emlékezete. Gondolom, soha nem feledjük el azt a képet, amint énekeltük a Himnuszt és Boldogasszony Anyánkat. A ragyogó napba csonkán meredtek bele a romok és szállt közöttük az ének, mint a mai nap élete és akarata. Károly Róbert, Mátyás király világa lengett titokzatosan a törmelékek között. Nem szellemidézésként, nem is láthatatlan őszszakállú öreg árnyakként. Nem. Ott imbolygott, mint halk mesészó, ami kukoricahántáskor lebeg a hallgatók felett. Mindenünnen hegyek üzentek felénk magasra emelt fejjel, hetykélkedve a Duna fölött. Valahogy Visegrád szava úgy hangzik, mint távoli szép, mélyhangú harangé. Ami a mában aztán frissen csendül, ezer kristályhangú csengetyűvel szóló hang lesz.

Hírek az egyetemről.

Ez év januárjában a Kormányzó Úr Ófőméltósága dr. Artner Edgár ny. rk. tanár urat az ókeresztény történelmi katedrára ny. r. tanárrá kinevezte. A Centralista ezen a helyen osztozik a szeretett professzor örömeiben és fejezi ki a tanítványi tisztelet hangján szívből jövő köszöntését.

*

A második félév végének közeledtével a hittudományi kar hirdetőtábláján megjelent a következő határozat, melyet a doktorandusok nagy várakozása előzött meg.

1. „A háborús gazdasági és főleg nyomdai nehézségek miatt a hittudományi kar úgy határozott, hogy egyelőre nem követeli meg a disszertációk előzetes kinyomását, megelégszik azzal, hogy a jelölt a szigorlat előtt 2 (két) gépírási példányban nyújtja be a disszertációt.

2. A szigorlat sikeres letétele után a jelölt doktorrá avatható, a doktori oklevelet azonban csak akkor szolgáltatja ki neki a Kar, ha a disszertáció egyrésze legalább 3 ív terjedelemben minél előbb vagy önállóan vagy valamely folyóiratban nyomtatásban is megjelenik a „Deus scientiarum Dominus“ szellemében.”

Dr. Nyéki Kálmán magántanár úr ebben a félévben kezdte meg előadásait „Az alapvető hittan vallástörténeti problematikájának kialakulása” címen.

Szigorlatok.

Új rendszer szerint:

Baccalaureatus: Petró Sándor.

Licentiatus: Juhari Gábor, Koncz Lajos, Papp Imre és Vági László.

Régi rendszer szerint:

Fölföldy Béla (dogm.-fund.).

A május 13-i ünnepi közgyűlésen osztotta ki a Rector Magnificus a pályadíjakat és az évvégi jutalmakat.

Pályadíjat nyertek: Forró Sándor IV. é. (filozófiai) és Gerendás Lajos V. é. (biblikus). Jutalomban részesültek: Juhari Gábor VI. é. (szorgalmi díj), Papp Imre VI. é. (szónoklati díj), Tompa Nándor VI. é. (Wolkenberg—Kratz-alapítvány), Koncz Lajos VI. é. (Jakabházy-alapítvány), Csatlós Ferenc V. é. (Jakabházy-alapítvány) és Miklós Antal III. é. (Bita-féle szorgalmi díj).

Mire ezek a sorok a Centralista testvérekhez érnek, addigra ez év munkásainak nagyrésze már újabb erőgyűjtésre indult. Az Alma Mater hajlékában csak azok maradnak, akik a nagy akarással és lendülettel kezdett és folytatott munka után a szigorlati asztalnál a tudományok borostyánkoszorúját akarják elnyerni.

VÁLTOZÁSOK CIMBEN és MUNKAKÖRBEN

Dr. Czapik Gyula egri érsek

Az egri megyések örömeiben osztozik a Centralista, amidőn hódoló köszöntését fejezi ki az új főpásztor előtt. Az Úristen nehéz időkben vezérelte őt Eger ősi trónjára, ahová őszinte fohászkodás kegyelemesdése kíséri:

„Stet et pascat in fortitudine tua, Domine, in sublimitate
nominis tui!”

Grósz József kalocsai érsek

A magyar katolikus Egyház déli végvárának új apostola elé köszöntő hódolattal járulunk, kérve a küldő isteni Mestert, hogy hősi idők áldozatkövetelő teljességében a magasságból leszálló pünkösdi erővel ihlesse főpapját, aki „annakidején tetszett az Úrnak”!

Egri főegyházmegye:

Markó Gyula, kanonok-plébános, Eger.

Eperjesi egyházmegye:

Dr. Gulovics Andor, p. tanácsos, parochus, Mucsony.

Esztergomi főegyházmegye:

Peisz Lajos, plébános, Budapest, Szűz Mária Szíve-plébánia, III., Szentendrei-út 111.

Győri egyházmegye:

Dr. Kálóczy István, szentszéki ügyész és a szegények ügyvédje.

Dr. Keszei Gábor, szentszéki ügyész, egyházmegyei segédtanfelügyelő.

Gyulafehérvári egyházmegye:

Sándor Imre, püspöki helynök, apostoli protonotárius, Kolozsvár.

Kalocsai főegyházmegye:

Dr. Ijjas József, p. kam. kormányfőtan., Szabadka.

Munkácsi egyházmegye:

Chira Sándor, kanonok, pápai prelátus, Ungvár.

Nagyváradai egyházmegye:

Nemecsek József, számszeletti titkos kamarás, Nagyvárad.

Zitzmann Ferenc, adminisztrátor, Várad-velence.

Székesfehérvári egyházmegye:

Dr. Burján Imre, plébános, Velence.

Váci egyházmegye:

Mogyorósi László, káplán, Magyaránándor.

Dr. Percz Antal hittanár, Csongrád.

Dr. Somogyi Tibor, hitoktató, Kispeszt.

Sulyok Béla, teol. tanár, Vác.

Veszprémi egyházmegye:

Dr. Albrecht József, pléb., Berhida.

Dr. Egerszegi Lajos, p. tan., h. esp. Attala.

Dr. Gutheil Jenő, prépost-kanonok, főtanfelügyelő.

Kovács Jenő, betegszabadságon.

Dr. Kubinyi György, gimn. hitoktató, nev. int. pref., Sümeg.

Dr. Langmár Lipót, pápai kápl. apát-kanonok, alapítv. ptr. vezér ig., Veszprém.

Dr. Lukács István, káplán, Kaposvár II.

Dr. Szalay Miklós, admin. Sümegcsehi.

Dr. Szemes József, udvari kápl., szentszéki jegyző, Veszprém.

O. F. M.:

Csonth V. János, káplán, Budapest, II., Margit-körút 23.

ANGSTER JÓZSEF ÉS FIA

ORGONA- ÉS HARMÓNiumGYÁR R. T.

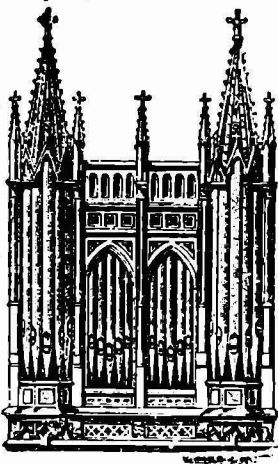
Postafiók: 8. **PÉCS** Tel.: 17—14.

Fióközem: RÁKOSPALOTA, Pázmány-u. 72.

Tel.: Budapest, 494—497.

ORGONÁK

bármilyen rendszerben, átépítések, mindennemű javítás, rendszeres karbantartás. Művészi munka, méltányos feltételek. — Az egri, kalocsai, kassai, győri és pécsi székesegyházak orgonáinak és a szegedi fogadalmi székesegyház világhírű nagyorgonájának készítője.

NEMESHANGÚ HARMÓNiumOK

FARKAS TIBOR

papírkereskedő
BUDAPEST, IV., KECSKEMÉTI-U. 8.

levélpapír,
töltőtoll,
névjegy,
ajándéktárgyak

Baross Szövetség,
Katolikus Összetartás,
Piarista Diákszöv. tagja.

Miseruhák,
kelyhek,
szobrok,
zászlók,
cingulusok
stb.

legelőnyösebb beszerzési forrása

OBERBAUER A. UTÓDA

Magyarország legrégebb
templomberendező és zászlókészítő
vállalata

Budapest, IV., Váci-u. 41.
Alapítási év: 1863. Telefon: 183—344.

**KELYHEK, SZENTSÉGTARTÓK,
álló, függő keresztek,
gyertyatartók stb.**

legszebb kivitelben készülnek

MÉSZÁROS LAJOS

műtövös mesternél

**BUDAPEST,
VIII., Mária-utca 15. sz.
Telefon: 349—859.**

Javitást, aranyozást, ezüstözést
felelősséggel vállalok. Terveket
készséggel küldök.

TEMPLOMI
RUHÁK, ZÁSzlÓK

FLEMMICH A. FIAI

SELYEMGYÁR KÉPVISELETE

Egyházi ruha műintézete

TELEFON: 180—463.

Miseruhák, zászlók, templomi
ruhaanyagok stb. legelőnyösebb
beszerzési forrása.

A Királyi Magyar Egyetemi Nyomda újdonságai

OTTLIK LÁSZLÓ:

BEVEZETÉS A POLITIKÁBA

A modern államvezetés rendszereinek és a mai politikai világ-
rend kialakulásának összefoglaló méltatása.

Ára 5.60 P

PERNECZKY BÉLA:

KORESZMÉINK

A vajúzó új világrend eszmei erőtényezőit, régi és új eszmék
sorsát világítja meg e könyv.

Ára 6.— P

NESZVEDA ANTAL

viaszgyertyaöntőde

Máriabesnyő (Pest m.)
1890—1943.

Állami ezüst- és aranyéremmel
kitüntetve.

Magyarország elismert, 51 éves
cége templomi viaszgyertyák készí-
tésében.

Kívánságra árlapot szívesen küldök.

Cégtulajdonos:

özv. Neszveda Antalné

Pivárcsi Fülöp

aranyéremmel kitüntetve.

BUDAPEST,

Veres Pálné-utca 30.

H I R D E S S E N A

CENTRALISTÁBAN

Az
összes
papi
ruhák
készítője.

●
Papi
szabó

●
A
Központi
Pap-
nevelde
szállítója.

**Reverendát,
c i m á d á t
o l c s ó n j ó t
k é s z í t**

NÁDOR

JÓZSEF

**polgári és papi szabó
B U D A P E S T,
VIII., JÓZSEF-KRT. 13. I. 16.
A Keleti-p. u. közelében.**

**Arany- és ezüstéremmel kitüntetve.
Központi Papnevelő Intézet szállítója.
VIDÉKRE IS SZÁLLIT.
Telefon: 132—504.**

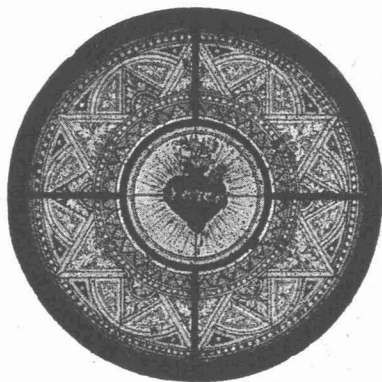

Vásárlásainál

hivatkozzék a

Centralistára

**PALKA
JÓZSEF**

**Magyarország aranykoszorús mesterének
üvegfestészeti műterme**

**B U D A P E S T, VIII., Baross-utca 59.
TELEFON: 1—302—28. Alapítva: 1894.**

KÉSZIT: stilszerű színes és festett templomablakokat, ólomba foglalt
diszüvegezést, üvegmozaikot.

— Költségvetés díjtalán, javításokat is vállalok. —
Rómában, Milánóban és Párizsban (Grand Prix) kitüntetve.

Herder-könyvek

Der verborgene Glanz, ein Buch für Junge Christen. Összegyűjtötte és kiadta P. Eismann.

„Ex thesauro novo et vetere!” így jellemezhetnők a könyv tartalmát. Régi és új olvasmányok, gondolatok, intelmek, versek, sőt énekek csokorba kötve az ifjú keresztény lélek számára. Igazságszeretet, becsületesség, keresztény lelkület, hűség és erő forrása, az ifjú szeretet olvasmánya akar lenni a könyv. A hangulatos képek, írás- és kótamellékletekkel díszített könyv minden lapja elárulja, hogy nagy gondosság és ügy-szeretet tervezte és kötötte csokorba.

Ida Fr. Görres: „Die siebenfache Flucht der Radegundis“
3. kiadás, 2581. Herder, Freiburg in Br.

Szent Radegundis királyné élete. A korai keresztény-germán világ vad föntségének fuvalma árad a könyvből. A szerző nagy kereső lélek, ezt bizonyítja az is, hogy ezt a témát kiásta, az is, ahogyan feltárja. Nagy idők, nagy jelenség alakja szól lelkünk minden húrjához, egy Sigrid Unsedt-i erőteljes, mélyen katolikus, mélyen emberi és mélyen művészelken keresztül.

A Budapesti Növendékpapság Magyar Egyházirodalmi Iskolájának kiadványai közül kaphatók:

Zakar András: Tihamér püspök élete füzve — —	4.— P
kötve — — — — — — — — — —	5.— P
H. P. Marchant: Előítéletek gátjain keresztül — —	3.— P
F. W. Faber: Ez nagy szentség valóban — —	1.50 P
F. W. Faber: Mindent Jézusért — — — — — —	4.80 P
P. Godefried: A lélek hazája — — — — — —	1.— P
Jubileumi Emlékkönyv (M. E. I. 1831—1931.) — —	3.— P
Életünk a halál után — — — — — — — — — —	—,20 P
Az ember lelke — — — — — — — — — —	—,20 P
Az Egyház küzd és győz — — — — — — — — — —	—,20 P

Ezek a művek megrendelhetők

**a Magyar Egyházirodalmi Iskolánál
Budapest, IV, Prohászka Ottokár-utca 7.**

